

“Geluksvogel”, Martin Melchers

Roely Bos

Het eerste boek van Martin Melchers dat ik las, was niet alleen door hem geschreven. Rob Chrispijn en Fred Nordheim waren net als Martin “spuitveld-jongens”, die in de jaren vijftig hun jonge jeugd op de spuitvelden van Amsterdam-West doorbrachten en daar onverklaarbaar geluk beleefden. Zo heet ook het boekje, “Onverklaarbaar gelukkig”, en ik schafte het bij Rob Chrispijn aan voor de somma van tien euro. Ik heb het ooit uitgeleend en ik heb het nooit meer terug gekregen. De verhalen raakten me stuk voor stuk, tomboy die ik was. Was ik tien jaar ouder geweest, dan was ik meegegaan.

Nu is er weer een boek over geluk, dit keer geschreven door Martin alleen, een verzameling verhalen van zijn jonge jeugd tot de oudere jongere die hij nu is, nog steeds met een baldadige inslag en sterke opvattingen over menselijk gedrag. “Geluksvogel” heet het, en daarmee bedoelt hij zichzelf. Op de kapt het kopje van een Kleine Plevier, een foto gemaakt door zijn leermeester J. Walters, met als onderrchrift “Een kleine biografie van de Amsterdamse natuur”. Maar het is net zo goed, en misschien nog wel meer, een kleine biografie over Martin Melchers.

In net meer dan honderd verhalen beschrijft Martin de natuur in Amsterdam, het verdwijnen ervan en het ontstaan van nieuwe natuur, want overal waar de mens met zijn handen vanaf blijft ontluikt groen en klein dierenleven. Je moet er alleen oog voor hebben, en de bereidheid eens te kijken wat de natuur er zelf van maakt. Martin heeft een grote opmerkingsgave, belangstelling voor alle aspecten van natuur en een passie voor struinen, als kind al. Hij geeft ook een inkijkje in zijn jeugd, zijn schooltijd en zijn persoonlijke relaties en die met de overheid. Honderd verhalen van een of twee bladzijden, geïllustreerd met foto's van mensen en dieren, en met tekeningen; herinneringen vanaf eind jaren veertig tot mijmeringen van nu.

Geluksvogel, Martin Melchers. KNNV Uitgeverij Zeist, ISBN 978 90 50118118.

